νοι Γιροντδίνοι βρίσκονται ἐδῶ, καθὼς ἔμαθα... Ἔ, πατριώτισσα;

— Κανένας δὲν εἶνε ἐδῶ, ἀπάντησα μὲ ψυχραιμία, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἦρθαν χτές.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!

Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Κυβερνήσεως μπῆκε στὸ δωμάτιό μας μὲ δυὸ ἀτ' τοὺς Οὐσσάρους του, ἔρριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα γύρω του κι' ἔπειτα τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ μίλησε μὲ τὸν ἀξιωματικό, χωρὶς νὰ μπορέσω ὅμως ν' ἀκούσω τί λέγανε. Ἔτρεμα ἀπὸ φόβο μήπως δοῦν τὴ μισανοιγμένη πόρτα τῆς ἀποθήκης. Ἐπὶ τέλους, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Οὐσσάρων γύρισε καὶ μὲ ρώτησε πάλι:

— Εἶσαι βεβαία, λοιπόν, πατριώτισσα, πὼς κανεὶς ἄλλος δὲν ἦλθε ἐκτὸς ἀτ' αὐτοὺς τοὺς στρατιῶτες;

Τὸν κύτταξα κατάματα.

— Κανείς! ἀπάντησα μὲ θάρρος.

Τότε ὁ στρατιώτης ποὺ εἶχε ξυπνήσει τὴ νύχτα ἀτ' τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας, πλησίασε καὶ εἶπε:

— Ἂν ἦρθε κανεὶς ἀπόψε, θὰ βρίσκεται κεῖ πάνω!...

Κ' ἔδειξε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀποθήκης.

Ἄχ! ἂν μποροῦσα, θὰ τὸν σκότωνα ἐκείνη τὴ στιγμή! Μὰ τὰ πόδια μου ἔτρεμαν ἀτ' τὸν φόβο, ὅταν μοῦ εἶπε ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Κυβερνήσεως:

— Ὁδήγησέ μας, λοιπόν, ὦς ἐκεῖ, πατριώτισσα... Μερικοὶ ἄνδρες νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν!

Συγκρατήθηκα γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσω. Μὲ τρεμουλιαστὸ βῆμα ἀνέβηκα τὴ σκάλα καὶ προχώρησα πρὸς τὸ στενὸ πέρασμα. Σὰν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ χοντρὸς Οὐσσάρος κοντοστάθηκε κ' ἔρριξε ἕνα φοβισμένο βλέμμα στὸ χάος ποὺ ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας.

— Ὤ! Ὤ! μουρμούρισε. Τί ἐπικίνδυνο πέρασμα!

Μὲ προσοχὴ μ' ἀκολούθησε ὥς τὴ μέση τοῦ πεζουλιοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, χίλιες τρελὲς σκέψεις περνοῦσαν ἀτ' τὸ κεφάλι μου. Μιὰ στιγμὴ μοῦ ἦρθε νὰ πέσω κάτω καὶ νὰ σκοτωθῶ, ὅταν ξαφνικὰ ὁ ἀπεσταλμένος φώναξε μὲ φανερὴ ἀνακούφισι:

— Περιττὸ νὰ προχωρήσουμε! Κυττάχτε, ἡ πόρτα εἶνε γεμάτη ἀράχνες...

Ναί, παιδί μου, ἔξακολούθησε ἡ θεία μου, μιὰ ἀράχνη μᾶς εἶχε σώσει μὲ τοὺς ἱστούς της ποὺ εἶχε πλέξει τὴ νύχτα ἀνάμεσα ἀτ' τὰ δυὸ φύλλα τῆς μισανοιγμένης πόρτας.

Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Κυβερνήσεως ἔφυγε ἄπρακτος μὲ τοὺς Οὐσσάρους του. Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα φύγανε κι' οἱ στρατιῶτες.

Τότε ἔτρεξα στὴν ἀποθήκη, πηγαίνοντας στοὺς Γιροντδίνους τροφὲς καὶ κρασί.

Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ μὲ τί λόγια εὐγνωμοσύνης μὲ ὑποδέχτηκαν... Ἔμειναν ἐκεῖ ὥς τὸ ἄλλο βράδυ. Ὅταν ἔφευγαν, τοὺς συνοδέψαμε ὥς τὴν πόρτα καὶ μὲ τὸ βλέμμα τοὺς παρακολουθήσαμε ὥς ποὺ χάθηκαν στὸ δάσος...

Τάχα νὰ γλύτωσαν;...».

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Βύρων στὴν Αὐλὴ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Πῶς περιγράφει τὶς ἐντυπώσεις του στὴ μητέρα του. Ἡ συμπάθεια τοῦ Ἀλβανοῦ τυράννου πρὸς τὸν Ἄγγλο ποιητή. Ὁ Μάρκ Τουαὶν καὶ ὁ ...ἀδελφός του. Ἡ πρώτη ἀγόρευσις τοῦ Βίσμαρκ στὸ Ράϊχσταγ. Μιὰ θύελλα ἀποδοκιμασιῶν. Ἡ ἀπάθεια τοῦ νεκροῦ βουλευτοῦ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Βύρων, σὲ μιὰ ἐπιστολή του ποὺ ἔστειλε στὴ μητέρα του κατὰ τὸ 1809, γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν τύραννο τῆς Ἠπείρου Ἀλῆ πασᾶ καὶ τὴν Αὐλή του:

«... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύσαμε ὅταν μπήκαμε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σεράϊ τοῦ πασᾶ. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ Ἀλβανοὶ στρατιῶτες ποὺ φοροῦσαν τὴν πολυτελέστερη στολή τους, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν μακρὺ καὶ πολύπτυχο ἄσπρο μανδύα, ἀπὸ μια χρυσοκεντημένη ζώνη κι' ἀπὸ μιὰ περισκελίδα βυσσινόχρωμη, χρυσοκεντημένη ἐπίσης μὲ χίλια-δυὸ ἀραβουργήματα. Οἱ Ἀλβανοὶ αὐτοὶ εἶχαν ὁλόγυρα στὴ ζώνη τους ἕνα πλῆθος ἐπαργυρωμένα καὶ ἐπιχρυσωμένα πιστόλια καὶ μαχαίρια.

Ὑπῆρχαν ἐπίσης ἐκεῖ Τάρταροι μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ψηλὰ τουρμπάνια τους καὶ Τοῦρκοι μὲ τὶς πλατειές τους βράκες.

Ὑπῆρχαν ἀκόμα καὶ ἀραπάδες ποὺ κρατοῦσαν ἀπὸ τὰ χαλινάρια τὰ ἀραβικὰ ἀλογά τους, ποὺ ἦσαν σελωμένα πολυτελέστατα.

Ἡ αἴθουσα, στὴν ὁποία μὲ ὑποδέχτηκε ὁ Ἀλῆς, ἦταν μαρμαρόστρωτη κι' ἐπιπλωμένη μὲ ἀνατολικὴ χλιδή. Στὴ μέση ὑπῆρχε ἕνα μαρμάρινο συντριβανάκι μὲ χρυσόψαρα στὴ λεκάνη του.

Ὁ Ἀλῆς μὲ δέχτηκε μ' ἐγκαρδιότητα καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν θεωρῶ σὰν πατέρα μου, διαβεβαιώνοντάς με ὅτι κι' αὐτὸς θὰ μὲ θεωροῦσε σὰν παιδί του.

Καὶ πράγματι, μοῦ φέρθηκε σὰν πατέρας κοὶ μοῦ ἔστελνε κάθε τόσο ἀμύγδαλα, φροῦτα καὶ γλυκίσματα. Καὶ τὶς τρεῖς φορὲς ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκα κατόπιν, μὲ δέχτηκε μὲ τὴν ἴδια ἐγκαρδιότητα.

Τὸν ἐξετρέλλανε προπάντων ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον κάπνιζα τὸ ναργιλέ μου...».

* * *

Ἕνας Ἄγγλος δημοσιογράφος εἶχε πάει μιὰ μέρα νὰ πάρει συνέντευξι ἀπὸ τὸν διάσημο Ἀμερικανὸ εὐθυμογράφο Μάρκ Τοιναίν.

— Ἔχετε ἄλλους ἀδελφούς; τὸν ἐρώτησε μεταξὺ ἄλλων ὁ δημοσιογράφος.

— Ὄχι... Ἤ μᾶλλον εἶχα κάποτε ἕναν, ἀπάντησε ὁ Τουαίν, ποὺ τὸν ἔλεγαν Οὐίλλιαμ. Εἴμαστε δίδυμοι καὶ μοιάζαμε κι' οἱ δυὸ τόσο, ὅσο καὶ δυὸ σταγόνες νεροῦ.

— Καὶ ὁ ἀδελφός σας αὐτὸς πέθανε; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

— Δὲν ξέρω...

— Πῶς δὲν ξέρετε;... Δὲν σᾶς καταλαβαίνω!

— Δὲν ξέρω δηλαδὴ ἂν πέθανε αὐτὸς ἢ ἐγώ, συμπλήρωσε ὁ Τουαίν.

Ὁ δημοσιογράφος ἄνοιξε τὰ μάτια του ἀπὸ κατάπληξι καθὼς ἄκουσε τὴν ἀροσδόκητη αὐτὴ ἀπάντησι.

Ἐν τούτοις ὁ Τουαὶν ἐξακολούθησε:

— Μὴν ἐκπλήττεσθε!... Ἀκοῦστε με: Ὅταν ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγὼ ἤμαστε μικροί, μᾶς ἔβαζαν στὴν ἴδια λεκάνη τοῦ λουτροῦ. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ ἕνας ἀτ' τοὺς δυὸ μας πνίγηκε καὶ τότε οἱ γονεῖς μου κι' οἱ ὑπηρέτες μας δὲν μπόρεσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ καταλάβουν ἂν εἶχε πνιγεῖ ὁ Οὐίλλιαμ, ἢ ἐγώ. ὁ Μάρκ! Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀμφιβάλλω ἂν ζῶ ἐγὼ ἢ ὁ ἀδελφός μου;

* * *

Χαρακτηριστικὸς εἶνε ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκανε τὴν ἀρχὴ τοῦ πολιτικοῦ του σταδίου ὁ περίφημος Γερμανὸς ἀρχικαγκελλάριος Βίσμαρκ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ περίφημος πολιτικὸς δὲν ἦταν παρὰ ἄτλὸς βουλευτὴς καὶ μάλιστα ὁ νεώτερος κι' ὁ πιὸ ἄσημος μεταξὺ τῶν συναδέλφων του. Ἐν τούτοις, ἡ πρώτη ἀγόρευσίς του στὸ γερμανικὸ Ράϊχσταγ, ὑπῆρξε ἀληθινὸ κεραυνοβόλημα κατὰ τῶν ἀντιπάλων του. Ἐπιφυλάξεις ρητορικὲς καὶ πολιτικὲς ἀδροφροσύνες, ἦσαν πράγματα ἄγνωστα γιὰ τὸν νεαρὸ βουλευτή. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀποδοκιμασίες ποὺ ἀκούστηκαν μέσα στὴ Βουλὴ μετὰ τὴν ἀγόρευσι του, ἦσαν κάτι τὸ ἀπερίγραπτο.

Ποδοκροτήματα, σφυρίγματα, γέλια, οὐρλιαχτά, ἀντιχοῦσαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἀτ' ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Μέσα στὸν δαιμονιώδη αὐτὸ θόρυβο, ὁ Βίσμαρκ ἀντέταξε μιὰ κλασικὴ ἀπάθεια. Σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε ὁλόγυρά του, ἄνοιξε σοβαρὰ καὶ ἀργὰ τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἄρχισε νὰ τὴ διαβάζη...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ

(Τοῦ PARNY)

Ὅταν ἀπὸ τὰ κύματα ἐβγῆκε ἡ Ἀφροδίτη
ποὺ ὅλο τὸν κόσμο ἐμάγεψεν ἡ τόση ὡμορφιά της,
μιὰ νέα ἡμέρα ἐλάμπρυνε τὴν οἰκουμένη ὅλη
καὶ ἡ γῆ τὸ ρόδο ἐγέννησε ἀπὸ τὰ βλέμματά της.

Ὁ κρῖνος ποὺ ἠθέλανε μικρὸ ἀγνὸ μπουμποῦκι ἀκόμα
βρῆκε τὴν πρώτη του χαρά, τὴ θεϊκή του ἀσπράδα
κι' ἀπὸ τὸ νέκταρ ποὺχε βρεῖ ὁ Βάκχος χύνει λίγο
καὶ τὴν ὑπέροχη ἔδωκε στὸ ρόδο κοκκινάδα.

Τῆς ἀμβροσίας ἡ εὐωδιὰ ἐσκέπασε τὸ ρόδο
ποὺ τῆς Θεᾶς ἐγίνηκε τὸ ἀχώριστό της ταῖρι.
Μ' αὐτὸ τὰ περιβόλια της ἐστόλισεν ἡ Πάφις
κι' ἡ μυρουδιά του ἔφτανε ὥς τ' οὐρανοῦ τὰ μέρη.

Καὶ τώρα μὲ τὸ κόκκινο τὸ χρῶμα του στολίζει
κάθε γλυκὸ χαμόγελο, σὲ κοραλλένιο στόμα
τῶν ντροπαλῶν τὰ μάγουλα παρθένων χρωματίζει
καὶ παίρνει ἡ χαραυγὴ ἀτ' αὐτό, τὸ χρυσωμένο χρῶμα.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Τοῦ EPP. ΧΑΙΝΕ)

Ὅταν κοντά της κάθομαι
θαρρῶ—πὼς μοῦ γυρίζει τὸ μυαλό!—
θαρρῶ πὼς εἶμαι πλούσιος:
Τὸν κόσμον ἀγοράζω καὶ πουλῶ.
Κι' ὅταν μοῦ φύγει ὕστερα
καὶ μείνω καθὼς πρῶτα μοναχός,
πάνε τὰ πλούτη ὅλα μου
καὶ σὰν ζητιάνος γίνομαι φτωχός!